

வ.உ.சி.யின் தொல்காப்பியப் பதிப்பு

திரு. சி. செராஞ்சன் (சிறஞ்சன்)

விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, கலைப்பீடம்,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

ஆய்வுச்சுருக்கம்:

தமிழ் மொழி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் கல்வி முதலான துறைகளில் பணியாற்றிய ஆளுமைகள் குறித்த ஆய்வுகள் காலத்துக்குக் காலம் பலராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஆய்வுகள் மேற்கூறப்பட்ட துறைகளில் பணியாற்றிய ஆளுமைகளின் வரலாறு 'தனிமனிதவரலாறு' என்றவரையறைக்குள்மட்டுப்படுத்தப்படுவதில்லை. இவற்றைத் தாண்டி இவ்வாறான ஆளுமைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் அக்காலத்து மொழி, கல்வி, இலக்கியம், சமூகம் முதலான துறைகளின் வரலாறாகவும் அமைந்து விடுகின்றன. அந்தவகையில் வ.உ.சி தமிழ்ப்புலமை மரபின் முக்கிய ஆளுமைகளுள் ஒருவராக உணரப்படுகின்றார். இவர் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர், நூலாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், உரையாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், கவிஞர் எனப் பல துறைகளில் பணியாற்றியுள்ளார். இவரது படைப்புகளை நுணுகி நோக்கும் போது தனித்துவமான இரு அம்சங்கள் முனைப்புற்று நிற்பதனை இனங்காணலாம். ஒன்று அவரது ஆராய்ச்சி மனப்பான்மை மற்றையது அவற்றுள் காணப்படும் எளிமைத்தன்மை என்பனவாகும். இவரது தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார உரைப்பதிப்பின் சிறப்பம்சங்களை வெளிக்கொண்டு வருவதாகவே இந்த ஆய்வு அமைந்துள்ளது. இந்த ஆய்வானது விவரண மற்றும் பகுப்பாய்வு முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்: பதிப்பு, இளம்பூரணர், எழுத்ததிகாரம்

அறிமுகம்:

வ.உ.சி என்ற சுருக்கக் குறியீட்டால் அறியப்பட்ட வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை வெறும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் மட்டுமல்ல சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளியுமாவார். தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களையும் திருக்குறள் முதலிய நீதி இலக்கியங்களையும் கம்பராமாயணம், திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய சமய இலக்கியங்களையும் இவர் தமது இளமைக்காலத்திலே ஐயம் திரிபறக் கற்றுள்ளார். இவ்வாறான இலக்கியப் பயிற்சியின் காரணமாக இவர் படைப்பாசிரியராகவும் உரையாசிரியராகவும் பதிப்பாசிரியராகவும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்து தமிழ் மொழிக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார். அரசியல் வாழ்வில் அவர் செய்த செயல்களாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு

எதிரான எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை மேற்கொண்டதையும் அப்போராட்டங்களால் சிறை சென்றதையும் செக்கிழுத்தமையையும் கப்பலோட்டியதையும் மக்கள் அறிந்த அளவிற்கு அவர்தம் அரசியல் வாழ்வின் இடையே செய்த இலக்கியத் தொண்டினை அறியவில்லை. எனினும் நாட்டுத் தொண்டுடன் இலக்கியத் தொண்டும் ஆற்றிப் புகழ்பெற்ற வ.வே. சு. ஐயர், பாரதி முதலானவர்களுக்கெல்லாம் வ.உ.சி முன்னோடியாக இருந்திருக்கின்றார் எனக் கருதலாம்.

இவரது இலக்கியப் படைப்புக்களில் ஆழமான கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. இவர் உரை எழுதுவதற்கும் பதிப்பிப்பதற்கும் தமிழ் மொழியாக்கம் செய்வதற்கும் எடுத்துக்கொண்ட ஆங்கில நூல்களும் சிறப்பிற்குரியன. இவர் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியையும் அதிகாரத்தையும் எதிர்த்தாரேயன்றி அவர்களது நல்ல இலக்கியங்களைப் போற்றியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வ.உ.சி. யின் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரப் பதிப்பு:

அச்சு ஊடகத்தை மையமாகக் கொண்டு பதிப்பியல் எனும் தனித்துறையில் இலக்கணச்சுவடிகள் நூலுருவம் பெற்றன. இப்பணி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தான் தொடங்குகின்றது. தமிழ்க் கல்வி வரலாற்றில் அச்சு நூல்களின் உருவாக்கம் அறிவுத் தேடலில் ஒரு பரிணாமத்தைத் தந்தது. அந்தவகையில் அச்சு இயந்திரம் நிலைபெற்றவுடன் தமிழில் புது நூல்கள் வெளிவந்ததை விட சுவடி நிலையிலிருந்த பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களே அச்சிடப்பட்டன. இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் பழந்தமிழில் புலமை மிகுந்த அறிஞர் பெருமக்களேயாவர். இவர்களை மயிலை சீனி வேங்கடசாமி பின்வருமாறு பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார்.

‘எட்டுச் சுவடிகளாக இருந்த பழைய தமிழ் நூல்களை முதன் முதலாக அச்சிற் பதிப்பித்தவர்களின் பெயர்கள் இப்போது மறக்கப்பட்டுள்ளன. மறக்கப்பட்ட அவர்களின் பெயரை நான் அறிந்த வரையில் குறிப்பிடுகிறேன். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் காரியஸ்தராக இருந்த முத்துசாமிப்பிள்ளை (? - 1840), புதுவை நயனப்ப முதலியார் (1779-1845), சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவராக இருந்த தாண்டவராய முதலியார் (? - 1850) இயற்றமிழாசிரியர் முகவை இராமானுசக் கவிராயர் (? - 1852), களத்தூர் வேதகிரி முதலியார், வீரசைவராகிய திருத்தணிகை விசாகப் பெருமானையர், கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், தில்லையம்பூர் சந்திரசேகரக் கவிராச பண்டிதர், மகாவித்துவான் மயிலை சண்முகம் பிள்ளை, ராவ்பகதூர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை முதலியோர். உ.வே. (பின்னர் டாக்டர்) சாமிநாதையர் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் எட்டுச் சுவடிகளை அச்சிடத் தொடங்கினார்.’

(மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம், ப.86).

இக்குறிப்பு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பதிப்புத் துறையில் முன்னோடியாக இருந்தவர்களை வரலாற்று நிலையில் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியில் புதிய போக்குகளை உண்டாக்கிய பெருமைக்குரியவர்கள் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்த அறிஞர்கள் எனலாம். இந்த அறிஞர்களின் வரிசையில் வ.உ.சி.யும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராவார். இவர் திருக்குறள் மணக்குடவர் உரையினையும் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார இளம்பூரணர் உரையையும் பொருளதி காரத்தில் அகத்திணை, புறத்திணை ஆகிய இரண்டு இயல்களையும் 1928 இல் பதிப்பித்துள்ளார். இப்பகுதியில் வ.உ.சி தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்த காலகட்டம், பதிப்பித்துள்ள முறைமை, பதிப்பிலுள்ள சிறப்புக் கூறுகள் ஆகியவை குறித்து ஆராயப்படுகின்றன.

வ.உ.சி வாழ்ந்த காலம் ஆங்கில காலனித்துவ காலம். பாரம்பரிய கல்வி முறைமையில் மாற்றம் காணத் தொடங்கிய காலம். நெடுங்காலமாக நிலவி வந்த தமிழ்க் கல்வி மரபு, திண்ணைக் கல்வியிலிருந்து நிறுவன மயப்பட்டு பாடசாலை, கல்லூரி முறைமைக்கு மாறியமை அந்த மாற்றத்தின் முக்கிய அம்சம் எனலாம். இவ்வாறு மாற்றம் பெற்ற கல்வி மரபின் தோற்றக்காலம் முதலாக நவீன காலம் வரையிலும் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற நூலாக விளங்குவது தொல்காப்பியமாகும். இதனால்தான் தொல்காப்பியம் பல பதிப்புகளையும் உரைகளையும் கண்டது. தனது தொல்காப்பிய பதிப்புரையில் வ.உ.சி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘இளம்பூரணரே முதல் உரையாசிரியர். அவர் ‘உரையாசிரியர்’ எனவே யாவராலும் வழங்கப்படும் பெருமை வாய்ந்தவர். அவர் மூன்று அதிகார உரைகளுக்குள்ளும் எழுத்ததிகார உரை ‘எழுத்திற்கு இளம்பூரணம்’ என்று யாவராலும் புகழப்பெற்றது. கற்போர் எளிதில் உணருமாறு பொருள்தொடர்பு நோக்கிச் சூத்திரச் சொற்களையும் அவற்றின் பொருட் சொற்களையும் பிரித்தும் நிறுத்திப் படிப்பதற்குரிய அடையாளங்களிட்டும் பதிப்பித்துள்ளேன். ஒவ்வோரிடத்தில் பாடவேறு பாடும் உரைவேறுபாடும் சேர்த்துள்ளேன். எனது சேர்ப்பிற்கு முன்னும் பின்னும் முறையே ஜ ஸ இக்குறிகள் இட்டுள்ளேன்.

இவ்வெழுத்ததிகாரத்தையும் பொருளதிகாரத்தையும் 1920-ஆம் வருடத்தில் அச்சிடத் தொடங்கினேன் பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்கள் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளன. இஃது இப்பொழுது வெளிவருகின்றது. பொருளதிகார ஏனைய உரைகளும் விரைவில் வெளிவரும்.’ (தொல்காப்பியம், இளம்பூரணம், வ.உ.சிதம்பரப்பிள்ளை (ப. ஆ) 1928, ப.2)

தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலம் முதலாகத் தமிழ்க் கல்வி மரபின் இலக்கணத்துறையில் அதிகம் பயிலப்பட்டு வந்துள்ள தனை மேற்கூறிய கூற்றினூடாக அவதானிக்க முடிகின்றது. வீர சோழியத்துடன் ஒப்பிடுமிடத்துத் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும்

எளிமை மற்றும் இடைக்கால மொழி வழக்கோடு இயைபுடையதாக அமையப்பெற்றுள்ளதனைக் காணலாம்.

இளம்பூரணரின் உரைப்பகுதி விளக்கமில்லாது அமையப்பெற்ற இடங்களில் உரைவிளக்கக் குறிப்புகளை எழுதி தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை எளிமைப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம். வகைமாதிரிக்கு ஒன்றை நோக்குவோம்.

‘உச்ச கரமொடு நகரஞ் சிவணும்’

(6தொல். 46)

என்ற சூத்திரத்தின் கீழே இளம்பூரணரின் பதவுரையையும் உதாரணத்தையும் தருகின்றார்.

இ-ள்:- உச்சகாரமொடு நகாரம் சிவணும் - உகரத்தோடு கூடிய சகாரத்தோடே நகாரம் பொருந்தி அஃது இருமொழிக்கு ஈறானவாறு போலத் தானும் இருமொழிக்கு ஈறாம்.

உ-ம்:- பொருந், வெரிந் எனவரும், என்ற உரைவிளக்கத்திற்கு மேலாக வ.உ.சி பகரக் குறியினுள் மேல்வருமாறு விளக்கமளித்துள்ளார். [உகரத்தோடு கூடிய சகரம் இருமொழிக்கு ஈறானவாறு போல நகரம் இருமொழிக்கு ஈறாம் என்க] இளம்பூரணரின் உரையில் சொல்லப்படாத விளக்கத்தைத் தனது கருத்தால் நிறைவாக்கியுள்ளார் என்றே கூறலாம்.

வ.உ.சி.யின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பில் சூத்திர முதற்குறிப்புகள், இயல் அகராதி, இயல்தோறும் உள்ள சூத்திரங்களின் தொகை ஆகியவற்றைத் தனது பதிப்பில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இளம்பூரணர் உரையிலும் சூத்திரங்களிலும் காணப்படும் அரிய சொற்களுக்கு வ.உ.சி பகரக் குறியினுள் பொருள்விளக்கம் செய்துள்ளார்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைப் பார்ப்போம்,

‘எப்பெயர் முன்னரும் வல்லெழுத்து வருவழி

அக்கி னிறுதிமெய் மீசையொடுங் கெடுமே

குற்றிய லுகர முற்றத் தோன்றாது’

(6தொல். 128)

என்ற நூற்பாவின் பொழிப்புரை, பதவுரையை அடுத்து ‘முற்ற’ என்ற சொல்லுக்குரிய பொருள் விளக்கத்தினை பகரக் குறியினுள் பின்வருமாறு அமைத்துள்ளார். [‘முற்ற’ என்பதனால் வன்கணம் அன்றி மற்றக் கணங்கட்கும் கொள்க] இவ்வாறு அரிய சொற்களுக்குப் பகரக் குறியினுள் பொருள்விளக்கம் தருதலால் சூத்திரங்களில் அச் சொற்களின் பொருள்பயில் நிலையினை அறிந்துகொள்ளலாம்.

வ.உ.சி.யின் பதிப்புக்கு முன்னிருந்த பதிப்புகள் எல்லாவற்றிலும் சூத்திரத்திற்கான பொழிப்புரையே தரப்பட்டிருந்தது. சூத்திரத்தின் பொருளைப் பதவுரையாக முதன்முதலில் தந்தவர் என்ற சிறப்பினையும் இவரே பெறுகின்றார். கல்வியறிவில் குறைந்தோரும் தொல்காப்பியத்தைப் பயில வேண்டுமென்பதே வ.உ.சி.யின் பெரு விருப்பமாகும். இதனால்தான் கற்போர் எளிதில் பொருளை விளங்கிக்கொள்ளுமாறு பொருள் தொடர்பு நோக்கிச் சூத்திரச்

சொற்களையும் அவற்றின் பொருட் சொற்களையும் பிரித்து அடையாளங்களும் இட்டுத் தொல்காப்பியத்தைப் பதிப்பித்துள்ளதனைக் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாகவுள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்:

12. சிதம்பரப்பிள்ளை. வ. உ., (1928), தொல்காப்பியம் இளம்பூரணம், அகஸ்தியர் பிரஸ், அம்பாசமுத்திரம்.
13. வேங்கடசாமி. மயிலை. சீனி., (1962), பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கியம் (1800 – 1900) சாந்தி நூலகம், சென்னை.
14. சங்கரவள்ளிநாயகம். அ., (1994), வ.உ.சி வாழ்க்கை வரலாறும் இலக்கியப் பணிகளும், நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ், சென்னை.
15. லீலாவதி. தி., (1986), தமிழ் தந்த வ.உ.சி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவகம், சென்னை.